

Sygn. akt: WA 4/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Jerzy Steckiewicz
SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej ppłk. Kazimierza Haładaja
w sprawie mjr. rez. Z. Z. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po
rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r., apelacji
wniesionej przez prokuratora, na niekorzyść od wyroku Wojskowego Sądu
Okręgowego w W. z dnia 23 listopada 2015 r.,

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 23 listopada 2015 r.,
So. .../12, uniewinnił mjr. rez. Z. Z. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa
określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a polegającego na tym, że w
okresie od 1 grudnia 2009 r. do 18 marca 2011 r. w O., pełniąc zawodową służbę

wojskową na stanowisku Zastępcy Szefa Delegatury Wojskowego Dozoru Technicznego w O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie w postaci pieniędzy, doprowadził organ finansowy JW [...] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 15.345,65 zł za pomocą wprowadzenia w błąd w ten sposób, że w poleceniach wyjazdu służbowego, w 75 przypadkach opisanych w akcie oskarżenia, podróży służbowej do wskazanych tam miejscowości swoim samochodem nie odbył, bądź odbył je tylko częściowo.

Sąd pierwszej instancji ustalił m.in., że oskarżony w okresie od 1 grudnia 2009 r. do 18 marca 2011 r. przedłożył w organach finansowych JW [...] polecenia wyjazdów służbowych oraz karty ewidencji przebiegu samochodu osobowego marki Toyota, w których wskazywał czas, miejscowości, do których odbył podróż służbową, a także ilość przejechanych kilometrów. Na tej podstawie sekcja finansowa JW [...] dokonywała wypłaty należności za odbyte przez oskarżonego podróże służbowe, zgodnie z umową zawartą pomiędzy nim a Dowódcą JW [...] na użytkowanie do tego celu prywatnego samochodu. Z tego też tytułu otrzymał on zwrot kosztów za odbyte 75 podróży służbowych według tras określonych w rozkazach wyjazdu na terenie województw: kujawsko-pomorskiego, warmińsko-mazurskiego i podlaskiego. Ponadto ustalono, że mjr rez. Z. Z. posiadał i użytkował trzy telefony komórkowe, w tym dwa prywatne o nr.: [...] oraz telefon służbowy o nr. [...].

W toku postępowania sądowego przesłuchano wszystkich świadków, których zeznania zawnioskowano do odczytania na rozprawie sądowej. Na rozprawie w dniu 24 marca 2015 r., na podstawie art. 193 § 1 k.p.k., art. 194 k.p.k. i art. 200 k.p.k. dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu techniki telekomunikacyjnej i teleinformatycznej z Instytutu Badań Ekspertyz Kryminalistycznych celem dokonania analizy danych dostarczonych w postępowaniu przygotowawczym przez operatorów sieci komórkowych: „Orange”, „T – mobile” oraz „Plus” w zakresie czasu i miejsca logowania numerów telefonów użytkowanych przez mjr. rez. Z. Z., tj. numerów: [...], w trakcie odbywania przez niego podróży służbowych w kolejności wymienionej w przedstawianym mu zarzucie i odpowiedzi na pytania zawarte w

tymże postanowieniu (k. 2155). Podczas rozprawy sądowej w dniu 8 października 2015 r. powołany biegły podtrzymał w całości swoją opinię i wnioski w niej zawarte, w szczególności wskazał, że brak logowania się telefonu nie oznacza, że dany telefon nie był przemieszczany, albowiem mógł być on nieużywany lub wyłączony (por. lit. d) wniosków opinii – k. 2219).

Sąd pierwszej instancji, oceniając materiał dowodowy, wywiódł, że oskarżony odbył wszystkie podróże służbowe, o których mowa w akcie oskarżenia. Za tą oceną przemawiały zeznania świadków, którzy potwierdzili fakt pobytu oskarżonego w danej miejscowości i wykonywania przez niego czynności służbowych. Natomiast okoliczności nielogowania się określonych numerów telefonów oskarżonego w miejscach, w których oskarżony powinien przebywać nie mogą stanowić dowodu na to, że oskarżony nie przebywał w tym miejscu. W tej części dowodów Sąd wskazał na to, że niektóre telefony mogły być użytkowane przez członków jego rodziny, bądź mógł być on nieużywany lub wyłączony, co znajduje potwierdzenie w opinii biegłego, którą Sąd ocenił jako pełną i jasną. W tej sytuacji wynikające z zaprezentowanej oceny materiału dowodowego wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., Sąd rozstrzygnął na korzyść oskarżonego i uniewinnił go od zarzucanego mu przestępstwa.

Apelację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej. Zaskarżając wyrok w całości na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k., zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowody nie jest wystarczający do uznania, że oskarżony nie odbył podróży służbowej w sposób jaki zadeklarował w poleceniach wyjazdu służbowego przedkładanych do rozliczenia w JW. [...], podczas gdy prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, opinii biegłego, dokumentacji oraz wyjaśnień oskarżonego prowadzą do wniosku, że podróże, o których mowa w poleceniach wyjazdu służbowego oskarżonego nie odbyły się lub odbyły się tylko częściowo. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji prokurator nie zgadza się z twierdzeniem Sądu, że opinia biegłego nie jest kategorięczna, a zatem nie ma żadnych przesłanek, które by uznawały tę opinię za jasną i pełną. Skarżący sugeruje, że w tym przypadku Sąd powinien podjąć czynność dowodową, o której mowa w art. 201 k.p.k. Skarżący dalej kontestuje prawidłowość oceny zebranego materiału dowodowego, w tym zeznań świadków, żony oskarżonego oraz jego krewnych w zakresie korzystania przez nich z telefonów komórkowych należących do oskarżonego. Wskazuje również, że oskarżony posiadał również telefon o nr. 668 427 718, który nie stanowił bezpośrednio podstawy ustaleń, w jakich miejscach przebywał oskarżony, ale okoliczności jego logowania wskazywały na to, że był użytkowany przez najbliższych członków rodziny w T. i jego okolicach. Skarżący akcentuje też, że z uwagi na wykonywane przez mjr. Z. Z. czynności służbowe w miejscach jego pobytu nie sposób uznać, że w tych miejscach ([...]) mogli przebywać jego krewni. Ponadto autor środka odwoławczego podniósł nieprawidłowości związane z rozpoczęciem i zakończeniem podróży służbowych oskarżonego, które doprowadziły do poświadczenia nieprawdy w dokumentach przedkładanych przez oskarżonego w JW [...].

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna, a podniesiony w niej zarzut jest chybiony. Na wstępie należy jednak przypomnieć, że błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to *de facto* błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez Sąd orzekający błędnych wniosków. Z kolei zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych (...) winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami Sądu (por. wyrok SN z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1995, poz. 84, wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975, z. 5, poz. 58).

Przenosząc powyższe poglądy na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że wywody skarżącego polegające generalnie na kontestowaniu procedowania Sądu pierwszej instancji (przeprowadzenie przez sąd dowodu z opinii biegłego i ocena tej opinii), deprecjonowaniu zeznań przesłuchanych w sprawie świadków

(przez podawanie w wątpliwość ich relacji co do faktu pobytu oskarżonego w miejscach służbowych), wykazywanie luk w materiale dowodowym (pozostające poza oceną sądu okoliczności użytkowania telefonu o nr. [...]) *de facto* są li tylko polemiką skarżącego z prawidłową oceną dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji. Zdziwienie musi budzić kategoryczność wywodów skarżącego w zakresie błędnej oceny opinii biegłego przez Sąd pierwszej instancji w sytuacji, gdy organ prowadzący postępowanie przygotowawcze zaniechał dokonania tej czynności procesowej, poprzestając na notatkach organów Żandarmerii Wojskowej, zaś kierując akt oskarżenia do Sądu wniósł o odczytanie zeznań zawnioskowanych świadków, którzy byli przesłuchiwanymi na okoliczności związane z pobytem oskarżonego wykonującego określone obowiązki służbowe. Wreszcie w toku postępowania sądowego prokurator nie wniósł o przeprowadzenie opinii przez innego biegłego zważywszy na uwarunkowania, które miałyby uzasadniać zastosowanie art. 201 k.p.k. Wskazać też należało, że sygnalizowany w uzasadnieniu apelacji numer telefonu komórkowego [...], będącego w posiadaniu oskarżonego, nie był objęty zarzutem oskarżenia, a to, że telefon ten logował się w określonych miejscach, nie może stanowić dowodu przeciwnego wyjaśnieniom oskarżonego. Natomiast, jeżeli chodzi o sposób „rozliczania przez oskarżonego podróży służbowej”, to, jak wynika z zeznań świadka płk. I. P. (przełożonego oskarżonego), złożonych na rozprawie w dniu 23 października 2015 r., akceptował on postępowanie oskarżonego w tym zakresie. W szczególności za prawidłowe uznał on, że oskarżony po zakończeniu czynności służbowych (piątek), nie powracał do miejsca pełnienia służby w [...], lecz udawał się do miejsca stałego zamieszkania w [...]. Mjr rez. Z. w dokumentacji stanowiącej podstawę rozliczenia podróży służbowej nie wykazywał tej okoliczności i nie pobierał za to należności pieniężnych.

W podsumowaniu należało stwierdzić, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się żadnego błędu w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i wnioski swoje w tym zakresie całościowo uzasadnił, czyniąc zadość wymogom art. 7 k.p.k.

W tej sytuacji należało nie uwzględnić apelacji prokuratora i zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

kc